

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. III. De possibilitate vivendi sinè omni peccato gratiâ Dei adjuvante.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

SECTIO III.

De possibiliate vivendi sine omni peccato Gratia adjuvante Divina.

IN hoc vivatne aliquis sæculo vel vixerit vel vietur sit sine ullo omnino peccato; excepto uno Mediatore Dei & hominum Christo Iesu qui dedit semeripsum redemtionem pro omnibus, quantâ ipse diligentia vel facilitate potui disserendum enodandumque suscepi, inquit Augustinus initio libri secundi de peccatorum meritis ad Marcellinum. Hoc opere completum vidi mus libro præfato, lib. de Spiritu & littera, de nat. & gratia &c.

At Marcellinus rescripsit, se fuisse permotum quod Augustinus dixerit: fieri posse, ut homo sit sine peccato, si voluntas ejus non defit ope adjuvante divina: quamvis nemo tam perfectæ justitiae in hac vita vel fuerit, vel futurus sit. Quæsivit enim quomodo dixerit fieri posse, cuius rei defit exemplum?

Respondit Augustinus libro de Spiritu & Litera possibilia multa referri in Scripturis Saeris, quæ numquam facta sunt. Numquam enim factum, ut foramen acus Camelus transiret, & tamen hoc dictum possibile. Duodecim millia Legiones Angelorum pro Christo ne pateretur pugnare potuisse, nec tamen factum &c. unde non idem negare debemus fieri posse, ut homo sine peccato sit quia nullus est hominum, præter illum qui non tantum homo, sed etiam natura Deus est, in quo id perfectum esse demonstrare possimus. Itaque possibilitatem semper affirmat Augustinus, & impossibilitatem sine omni peccato vivendi contineenter negat.

L. 2. Retract. c. 37.

L. de Sp. &
littera. c. 1.
& 35.

Qn:

142 LIBER PRIMUS

L. 2. de Pec.
merit. c. 6.

Qui dicunt esse posse in hac vita hominem sine peccato, non est eis continuo incantata temeritate resistendum: si enim posse negaverimus, & hominis libero arbitrio, qui hoc volendo appetit, & Dei virtuti vel misericordiae, qui hoc adjuvando efficit derogabimus.

Neque negandum est hoc Deum jubere, ita nos in facienda justitia esse debere perfectos, ut nullum habeamus omnino peccatum: nam neque peccatum erit si quid erit, si non divinitus jubetur, ut non sit.

cap. 5.

Nec de hac re solis votis agendum est, ut non subinferatur adnitendo etiam nostra efficacia voluntatis. Adjutor enim noster Deus dicitur nec adjuvari potest, nisi qui etiam aliquid sponte conatur.

cap. 16.

Cur ergo jubet, inquiunt, quod scit nullum hominem esse facturum.

cap. 17.

Respondet: hoc modo etiam dici potest, cur primis illis hominibus jussit qui duo soli erant, quod sciebat eos non esse facturos... eo modo ergo jubet omnibus hominibus, ut non faciant ullum peccatum, quamquam sit praescius neminem hoc impleturum, ut quicumque impiè ac damnabiliter ejus præcepta contempserint, ipse faciat in eorum damnatione quod justum est: quicumque autem in ejus præceptis obedienter, & pie proficientes, nec tam omnia, quæ precipit impletentes, sicut sibi dimitti volunt, sic aliis peccata dimiserint, ipse faciat in eorum mundatione quod bonum est. Et cap. sequenti repetit quod dixerat: Voluntate humana, gratia adjuvante divina, sine peccato in hac vita posse hominem esse.

L. de Spi. &
litt. c. 35.

Repetit hoc alibi, & quo pacto fieri possit, exponit: confitebor posse per Dei gratiam & librum ejus arbitrium.

Fieret

DE PROPOSITIONE I. 143

Fieret enim, si tanta voluntas adhiberetur, quanta L. 2. de peccatis sufficit tantæ rei “vitia autem sunt quæ impediunt meritum voluntatem, ne moveatur ad faciendum bonum &c. cap. 17. ab opere malo abstinentiam. Ut autem innatescat quod latebat & suave fiat quod non delectabat, gratia Dei est.

Cum autem ab illo illius adjutorium deprecamur cap. 19. ad faciendam perficiendamque justitiam, quid aliud deprecamur, quam ut aperiat, quod latebat, & suave faciat, quod non delectabat?

Si ab illo avertimur, nostrum est, & tunc secundum carnem sapimus, tunc concupiscentiae carnis id illicita consentimus. Conversos ergo Deus adjuvat, aversos deserit. Sed etiam ut convertamur, ipse adjuvat quod certè oculis corporis lux ista non præstat. Cum jubet dicendo: Post concupiscentias tuas non eas, nos quoque dicimus: sciimus quia nemo potest esse continens, nisi Deus det: quid aliud dicimus, quam da quod jubes? Cum jubet dicendo: facite justitiam, nosque dicimus, doce me justificationes tuas, quid aliud dicimus, quam da quod jubes?

Denique Celestio objectanti: quis tam demens L. de perf. est, ut dubitet fieri posse, quod Deum velle non Iustitia. c. 3. dubitat? Ratione. 7.

Respondet Augustinus: Si nollet Deus hominem sine peccato esse non mitteret filium suum sine peccato qui sanaret homines à peccato. Hoc sit in creditibus renovatione interioris hominis de die in diem donec fiat perfecta justitia tamquam sanitas plena.

Et rursum: si debet, potest. Et constat non aliud Ratione. 5. debere quam potest. Item: quia præceptum est potest. Ratione. 6.

Augustinus respondet: Cum videmus claudum qui sanari potest, rectè utique dicimus debet homo iste sine claudicatione esse: & si debet, potest: nec tamen cum vult, continuo potest, sed cum fuerit exhibita

cura

144 LIBER PRIMUS

ratione sanatus, & medicina adjuverit voluntatem.
Hoc sit in interiore homine. Item responderet: Consul-
tissimè homini præcipi, ut rectis passibus ambulet,
ut cum se non posse perspexerit, medicinam requi-
rat, quæ interioris hominis ad sanandam peccati
claudicationem GRATIA DEI EST PER IESUM

CHRISTUM DOMINUM NOSTRUM.

L.eodem c. 2
Ratio c. 1.

Itaque cum de vitandis peccatis omnibus agi-
tur, et si neget solis naturæ viribus vitari posse,
prout inflatores liberi arbitrii prætendunt, res-
pondemus inquit, vitari posse peccatum, si natura
vitiata sanetur gratia Dei per Iesum Christum Do-
minum nostrum. In tantum enim sana non est,
in quantum id quod faciendum est, aut Cæcita-
te non videt, aut infirmitate non implet, dum caro
concupiscit adversus Spiritum, & spiritus adversus
Carnem, ut ea quæ non vult homo faciat.

SECTIO IV.

*Impossibilitas omne peccatum vitandi ab
Augustino repulsa Iansenianam refellit
præceptorum etiam graviter obstrin-
gentium quoad justos conantes
impossibilitatem.*

L. 2. de Poco.
merit. c. 3.

QUÆ de Præceptorum possibiliitate per Dei
Gratiam per D. J. C. Doctorem Gratiae
asseruit & quæ de impossibilitate negavit,
magnam partem spectant hujus quæstionis de
evitandis omnibus vel minimis peccatis. Nam
libro secundo de peccatorum meritis ista quæ-
stio tangitur, ubi objicitur: nec præciperes
homini quod eſſet humana impossibile volun-
tatis.